

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 251/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1135/2011, sp. zn. Rvp 1136/2011, sp. zn. Rvp 1169/2011, sp. zn. Rvp 1170/2011 a sp. zn. Rvp 1171/2011, zastúpenej JUDr. F. N., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s porušením § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 CoE 32/2011-74 z 22. februára 2011, č. k. 4 CoE 35/2011-77 z 31. januára 2011, č. k. 17 CoE 458/2010-115 z 23. februára 2011, č. k. 17 CoE 129/2011-156 z 10. marca 2011 a č. k. 5 CoE 78/2011-39 z 23. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1135/2011, sp. zn. Rvp 1136/2011, sp. zn. Rvp 1169/2011, sp. zn. Rvp 1170/2011 a sp. zn. Rvp 1171/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1135/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a pre ich zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. mája 2011 a 17. mája 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 1135/2011, sp. zn. Rvp 1136/2011, sp. zn. Rvp 1169/2011, sp. zn. Rvp 1170/2011 a sp. zn. Rvp 1171/2011, zastúpenej JUDr. F. N., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s porušením § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej len „ústavný zákon č. 23/1991 Zb.“), a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 CoE 32/2011-74 z 22. februára 2011, č. k. 4 CoE 35/2011-77 z 31. januára 2011, č. k. 17 CoE 458/2010-115 z 23. februára 2011, č. k. 17 CoE 129/2011-156 z 10. marca 2011 a č. k. 5 CoE 78/2011-39 z 23. februára 2011.

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako oprávnená v konaniach vedených pred Okresným súdom Prievidza (ďalej len „okresný súd č. 1“) a Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd č. 2“, spolu ďalej len „okresné súdy“) návrhmi na vykonanie exekúcie domáhala vymoženia dlžného poistného v sume 3 767,64 € vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1135/2011, v sume 166,14 € vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1136/2011, v sume 885,32 € vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1169/2011, v sume 405,23 € vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1170/2011 a v sume 244,24 € vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1171/2011 voči povinným.

Následne vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1135/2011 okresný súd č. 1 uznesením sp. zn. 15 Er 500/2003 z 15. novembra 2010 uložil sťažovateľke, aby vo veci udelenia poverenia na vykonanie exekúcie zaplatila podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych

poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), súdny poplatok za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom v sume 1,92 €. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 6 CoE 32/2011-74 z 22. februára 2011 uznesenie okresného súdu č. 1 potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1136/2011 okresný súd č. 1 uznesením sp. zn. 15 Er 1168/2004 z 9. decembra 2010 uložil sťažovateľke, aby vo veci udelenia poverenia na vykonanie exekúcie zaplatila podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, súdny poplatok za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom v sume 1,92 €. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 4 CoE 35/2011-77 z 31. januára 2011 uznesenie okresného súdu č. 1 potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1169/2011 okresný súd č. 2 uznesením sp. zn. 23 Er 2576/2003 z 8. júla 2010 uložil sťažovateľke, aby vo veci udelenia poverenia na vykonanie exekúcie zaplatila podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, súdny poplatok za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom v sume 4,50 €. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 458/2010-115 z 23. februára 2011 uznesenie okresného súdu č. 2 potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1170/2011 okresný súd č. 2 uznesením sp. zn. 61 Er 938/2008 z 2. februára 2011 uložil sťažovateľke, aby vo veci udelenia poverenia na vykonanie exekúcie zaplatila podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, súdny poplatok za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom v sume 1,50 €. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 129/2011-156 z 10. marca 2011 uznesenie okresného súdu č. 2 potvrdil.

Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 1171/2011 okresný súd č. 2 uznesením č. k. 61 Er 940/2008-26 zo 14. januára 2011 uložil sťažovateľke, aby vo veci udelenia poverenia na vykonanie exekúcie zaplatila podľa položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch, súdny poplatok za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom v sume 1,50 €. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením č. k. 5 CoE 78/2011-39 z 23. februára 2011 uznesenie okresného súdu č. 2 potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „...došlo... k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu garantované ust. čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, ako aj ust. čl. 36 ods. Listiny základných práv a slobôd... bolo porušené právo Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces garantované ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v znení protokolu č. 11... a protizákonným postupom... bolo porušené vlastnícke právo Sťažovateľa garantované ust. čl. 20 ods. 1 Ústavy SR“.

V sťažnostiach sťažovateľka okrem iného uviedla:

„Vzhľadom na skutočnosť, že predmetom konania je vymoženie dlžného poistného na zdravotné poistenie a poplatku z omeškania z dlžnej sumy poistného na zdravotné poistenie, je toto konanie v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. c) ZoSP oslobodené od súdneho poplatku. Keďže od platenia súdneho poplatku nie je oslobodený Sťažovateľ (personálne oslobodenie), ale konanie, v danom prípade ide o vecné oslobodenie od súdnych poplatkov.“

V tomto ohľade sťažovateľka „vyčítala“ súdom prvého stupňa, „... že uložili Sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom...“, a krajskému súdu, „... že potvrdili...“ uznesenia súdov prvého stupňa, čím podľa jej názoru „... došlo k porušeniu zákona a základných práv a slobôd Sťažovateľa, najmä práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces (ako základného predpokladu právnej istoty a zákonnosti v právnom štáte), ale aj porušeniu vlastníckeho práva ako základného súkromnoprávneho inštitútu“.

Podľa názoru sťažovateľky „... odvolací súd (ako aj prvostupňový súd) na základe nesprávneho právneho posúdenia veci nekvalifikovali predmet súdneho sporu ako vec, ktorá sa týka zdravotného poistenia a z toho dôvodu údajne nie je konanie oslobodené od platenia súdnych poplatkov.“. „Záver...“ súdov prvého stupňa a krajského súdu „... sú v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou a ich následkom je porušenie základného práva alebo slobody Sťažovateľa“. Uznesenia súdov prvého stupňa a krajského súdu „... sú arbitrárne a ako také ústavne neudržateľné, ako vyplýva z ich odôvodnenia“. Tvrdí tiež, že tým, že nemala možnosť sa k veci vyjadriť, bolo jej „odopreté právo na spravodlivý súdny proces“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „... na súdnu a inú ochranu... práva spravodlivý súdny proces,... ako aj vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaného čl. 20. ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy SR, ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ust. čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Sťažovateľka v sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovaných ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniam krajského súdu č. k. 6 CoE 32/2011-74 z 22. februára 2011, č. k. 4 CoE 35/2011-77 z 31. januára 2011, č. k. 17 CoE 458/2010-115 z 23. februára 2011, č. k. 17 CoE 129/2011-156 z 10. marca 2011 a č. k. 5 CoE 78/2011-39 z 23. februára 2011, ktorými podľa jej názoru došlo k porušeniu jej práv a slobôd nesprávnym právnym posúdením jej povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podanie urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom bez toho, aby sa mala možnosť k tomu vyjadriť a doplniť dôkazy.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1135/2011, sp. zn. Rvp 1136/2011, sp. zn. Rvp 1169/2011, sp. zn. Rvp 1170/2011 a sp. zn. Rvp 1171/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami krajského súdu č. k. 6 CoE 32/2011-74 z 22. februára 2011, č. k. 4 CoE 35/2011-77 z 31. januára 2011, č. k. 17 CoE 458/2010-115 z 23. februára 2011, č. k. 17 CoE 129/2011-156 z 10. marca 2011 a č. k. 5 CoE 78/2011-39 z 23. februára 2011

Za porušenie označených práv považuje sťažovateľka namietanú nesprávnosť právnych záverov v napadnutých uzneseniach krajského súdu, ktorými boli potvrdené uznesenia okresného súdu č. 1 (sp. zn. 15 Er 500/2003 z 15. novembra 2010 a sp. zn. 15 Er 1168/2004 z 9. decembra 2010) a okresného súdu č. 2 (sp. zn. 23 Er 2576/2003 z 8. júla 2010, sp. zn. 61 Er 938/2008 z 2. februára 2011, č. k. 61 Er 940/2008-26

zo 14. januára 2011) o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za podania urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, a tiež v ich nedostatočnom odôvodnení. Podstata jej sťažností spočíva v jej nesúhlase s právnym názorom krajského súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto návrhy a procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje

nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04).

K podstatnej námietke sťažovateľky sa krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 6 CoE 32/2011-74 z 22. februára 2011 vyjadril takto:

„Oprávnený vo svojom odvolaní tvrdí, že mu poplatková povinnosť nevznikla, nakoľko v danej veci ide o súdne konanie, ktoré je vecne oslobodené od súdnych poplatkov. Cituje pritom ust. § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 71/1992 Zb., podľa ktorého je od poplatku oslobodené aj súdne konanie vo veciach zdravotného poistenia.

V preskúmvanej veci je nepochybné, že exekúcia bola zastavená, pričom odvolací súd výslovne zdôraznil, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty, ktorý mal byť v danej veci exekučným titulom, je nulitným právnym aktom, ktorý nikoho nezaväzuje, hľadá sa naň akoby neexistoval, čoho dôsledkom je, že ho nie je možné vykonať.

Z tohto dôvodu nie je možné ustáliť, že by v danej veci išlo o súdne konanie vo veci zdravotného poistenia, resp. vymáhania plnenia zo zdravotného poistenia (poplatku z omeškania a úroku z omeškania z dlžnej sumy poistného na zdravotné poistenie) ako tvrdil oprávnený, na ktoré sa vzťahuje vecné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zák. č. 71/1992 Zb.. O takéto konanie išlo iba vtedy, ak by sa výkon rozhodnutia viedol na základe riadneho exekučného titulu, čo však nesporne nie je prípad tejto veci, v ktorej oprávnený svoj návrh na vykonanie exekúcie opieral o nulitný právny akt.

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý zaviazal oprávneného k zaplateniu súdneho poplatku za podanie urobené elektronickými prostriedkami v súlade s položkou č. 20a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb.. Z tohto dôvodu odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.“

K podstatnej námietke sťažovateľky sa krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 4 CoE 35/2011-77 z 31. januára 2011 vyjadril takto:

„Z obsahu spisu vyplýva, že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 04. 08. 2010, č. k. 15Er/1168/2004-21 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. 10.

2010, č. k. 4CoE/390/2010-63 bola exekúcia v danej veci vyhlásená za neprípustnú a exekúcia bola zastavená. Súd prvého stupňa zhodne s odvolacím súdom dospeli k záveru, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty, a teda exekučný titul, o ktorý sa oprávnený v tomto konaní opiera, je nulitným aktom a takéto rozhodnutie nie je možné vykonať.

V súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov od poplatku je oslobodené súdne konanie okrem iného aj konanie vo veciach zdravotného poistenia.

V preskúmvanej veci je však nepochybné, že oprávnený sa podaným návrhom domáhal výkonu rozhodnutia na základe nulitného, to znamená neexistujúceho právneho aktu, z čoho potom následne vyplýva, že sa nejednalo o konanie, týkajúce sa vymáhania plnenia zo zdravotného poistenia, nakoľko o takéto konanie, ktoré je zároveň vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov, by sa jednalo jedine za predpokladu, že by exekučný titul bol po právnej stránke riadnym exekučným titulom, čo však nie je daný prípad.

Keďže exekúcia v preskúmvanej veci sa viedla na základe neexistujúceho exekučného titulu, nemožno potom následne z tohto dôvodiť, že sa jednalo o konanie, týkajúce sa zdravotného poistenia, ktoré následne podlieha oslobodeniu od platenia súdnych poplatkov v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, keď uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za úkon súdu, a to vyhotovenie rovnopisov podaní vykonaných elektronickými prostriedkami v súlade s položkou č. 20a sadzobníka zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.“

K podstatnej námietke sťažovateľky sa krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 17 CoE 458/2010-115 z 23. februára 2011 vyjadril takto:

„V prejednávanej veci je však nepochybné, že oprávnený sa podaným návrhom domáhal výkonu rozhodnutia na základe nulitného, to znamená neexistujúceho právneho aktu, z čoho potom následne vyplýva, že sa nejednalo o konanie týkajúce sa vymáhania plnenia zo zdravotného poistenia. O takéto konanie, ktoré je zároveň vecne oslobodené od

platenia súdnych poplatkov, by sa jednalo jedine za predpokladu, že by exekučný titul bol po právnej stránke riadnym exekučným titulom, čo však nie je v danom prípade.

Exekúcia v predmetnej veci sa viedla na základe neexistujúceho exekučného titulu, nemožno potom následne z tohto dôvodiť, že sa jednalo o vec týkajúcu sa zdravotného poistenia, ktorá podlieha oslobodeniu od platenia súdnych poplatkov v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb..

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý zaviazal oprávneného k zaplateniu súdneho poplatku za podanie urobené elektronickými prostriedkami v súlade s položkou č. 20a sadzobníka zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.“

K podstatnej námietke sťažovateľky sa krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 17 CoE 129/2011-156 z 10. marca 2011 vyjadril takto:

„V prejednávanej veci je však nepochybné, že oprávnený sa podaným návrhom domáhal výkonu rozhodnutia na základe nulitného, to znamená neexistujúceho právneho aktu, z čoho potom následne vyplýva, že sa nejednalo o konanie týkajúce sa vymáhania plnenia zo zdravotného poistenia. O takéto konanie, ktoré je zároveň vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov, by sa jednalo jedine za predpokladu, že by exekučný titul bol po právnej stránke riadnym exekučným titulom, čo však nie je v danom prípade.

Exekúcia v predmetnej veci sa viedla na základe neexistujúceho exekučného titulu, nemožno potom následne z tohto dôvodiť, že sa jednalo o vec týkajúcu sa zdravotného poistenia, ktorá podlieha oslobodeniu od platenia súdnych poplatkov v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb..

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý zaviazal oprávneného k zaplateniu súdneho poplatku za podanie urobené elektronickými prostriedkami v súlade s položkou č. 20a sadzobníka zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.“

K podstatnej námietke sťažovateľky sa krajský súd v odôvodnení uznesenia č. k. 5 CoE 78/2011-39 z 23. februára 2011 vyjadril takto:

„V prejednávanej veci je nepochybné, že uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 1. júla 2009, č. k. 61Er/940/2008-16, bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená, kedy súd prvého stupňa dospel k záveru, že platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty, a teda exekučný titul, o ktorý sa oprávnený v tomto konaní opieral, je nulitným aktom a takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Preto bola exekúcia v konečnom dôsledku zastavená.

V súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, od platenia súdnych poplatkov je oslobodené okrem iného aj konanie vo veciach zdravotného poistenia, a teda konanie ako také.

V prejednávanej veci je však nepochybné, že oprávnený sa podaným návrhom domáhal výkonu rozhodnutia na základe nulitného, to znamená neexistujúceho právneho aktu, z čoho potom následne vyplýva, že sa nejednalo o konanie týkajúce sa vymáhania plnenia zo zdravotného poistenia. O takéto konanie, ktoré je zároveň vecne oslobodené od platenia súdnych poplatkov, by sa jednalo jedine za predpokladu, že by exekučný titul bol po právnej stránke riadnym exekučným titulom, čo však nie je v danom prípade.

Exekúcia v predmetnej veci sa viedla na základe neexistujúceho exekučného titulu, nemožno potom následne z tohto dôvodiť, že sa jednalo o vec týkajúcu sa zdravotného poistenia, ktorá podlieha oslobodeniu od platenia súdnych poplatkov v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb.

Správny bol potom postup súdu prvého stupňa, ktorý zaviazal oprávneného k zaplateniu súdneho poplatku za podanie urobené elektronickými prostriedkami v súlade s položkou č. 20a sadzobníka zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Z týchto dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.“

Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenia krajského súdu ako súdu odvolacieho sú určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a krajský súd zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v odvolaniach. Ústavný súd preto takéto rozhodnutia na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje za neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čo by mohlo mať za následok porušenie ňou označených práv (podobne aj IV. ÚS 43/04). Nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola

popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Pretože namietané rozhodnutia krajského súdu nevykazujú znaky svojvôle a sú dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, podporených podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľnými právnymi názormi okresných súdov v označených rozsudkoch, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu, ktorý je totožný s právnym názorom prvostupňových súdov.

Navyše, nemožno v prerokúvanej veci v súlade s doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 414/2010) pominúť ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, a to, že sťažnosti smerujú proti napadnutým rozhodnutiam, ktorými krajský súd potvrdil prvostupňové rozhodnutia vo výroku o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdnemu exekútorovi súdny poplatok pohybujúci sa v jednotlivých napadnutých konaniach od 1,50 € po 4,50 €. Túto sumu možno označiť za zjavne celkom bagateľnú, a aj keď sťažovateľka zakladá svoje námietky najmä na porušení práva na spravodlivé súdne konanie, táto skutočnosť prispela k podpore záveru ústavného súdu o zjavnej neodôvodnenosti sťažností. Uloženie povinnosti sťažovateľke zaplatiť sumu v rozmedzí od 1,50 € do 4,50 € by totiž aj v prípade, že by ústavný súd zistil určité pochybenia v namietanom rozhodnutí, mohlo predstavovať zásah do hmotného práva sťažovateľky len nepatrnej intenzity. Podľa judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 414/2010) ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú

sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu (intenzite).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosti sťažovateľky namietajúce porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 23/1991 Zb. a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými uzneseniami krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uzneseniami krajského súdu č. k. 6 CoE 32/2011-74 z 22. februára 2011, č. k. 4 CoE 35/2011-77 z 31. januára 2011, č. k. 17 CoE 458/2010-115 z 23. februára 2011, č. k. 17 CoE 129/2011-156 z 10. marca 2011 a č. k. 5 CoE 78/2011-39 z 23. februára 2011

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení označeného základného a iného práva hmotnoprávneho charakteru (čl. 20 ods. 1 ústavy) by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Vzhľadom na to, že ústavný súd dospel k záveru, že uznesenia krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnostiach neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprosných princíпов vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné sťažnosti sťažovateľky aj v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (hmotnoprávneho

charakteru) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľky na ochranu jej práv označených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2011